

olnud Bilja sada, kui Egiptusse Maal.
 Kui nüüd se Billi sai ärrasõdud, käs kis
 Israel ommad Pojad jälle minna seält
 Bilja ostma. Siis tuli temma neljas
 Poeg Juda (S. 184.), ja ütles omma Is-
 sale: Kui sa meie noremat Wenda meie
 Selti annad, siis tahhame minna
 sulle seält Leiba ostma; agga kui sa
 tedda ei tahha meie kasa anda, siis
 ei lähhe meie mitte sinna, sest se Mees,
 kes selle üle on seätud, ütles meile
 wägga kindlaste, et meie temma Silma-
 de ette mitte ei piddand sama, kui meie
 norem Wend meie kasa ei olleks (ja il-
 ma temma teadmatta ei woinud ükski seäl
 Bilja sada.)

S. 278. Israel ütles: Mispärrast ol-
 lete teie mulle sedda Kuria teinud, et teie
 selle Mehhele teada andsite, et teil weel
 üks Wend olleks? Nemma wastasid:
 Se

Se Mees küsis wägga meie Suggulas-
 te ja Selti järrele; kas meie Issa weel
 ellaks; kas meil weel üks Wend olleks?
 ja meie rakisime sedda üles, mis tõssi ol-
 li: kas meie wõisime sedda mõttelda, et
 ta meid piddi käsima, meie Wenda sen-
 na temma jure tua? Israel ei tahtnud
 weel mitte, agga se se Nalg sundis neid
 takka.

S. 279. Siis ütles Juda, kes omma
 Wendadel Nouandjaks olli olnud, Jo-
 seppit ärramüa (S. 242.): Anna Benja-
 min meie kasa, siis lähheme senna Bilja
 toma, et meie Ellusse jame, ja et sinna
 isse, ja meie omma wäetima kastreaga mit-
 te Nalga ei sure; minna ollen temma eest
 Kõemees; ja minno Kõest pead sa tedda
 noudma: kui ma tedda sinno Kõite tag-
 gasi ei to, ja ei sada tedda seie so Silma
 ette jälle seisma, siis olga ma sinno ees
 süallune keige omma Ello: Aja! Sest kui